

Lloret de Mar en temps de la Guerra del Francès

AGUSTÍ M. VILÀ i GALÍ

Lloret de Mar no degué pas ser una plaça amb massa interès per a l'administració napoleònica, almenys des del punt de vista d'ocupació militar.

Malgrat tot, això no va ser motiu perquè els invasors no exigissin periòdicament de la població de Lloret l'entrega de contribucions, sobretot en espècies, destinades a cobrir les necessitats de les seves tropes estacionades en poblacions veïnes, essent sotmesa, sovint, a exigències des de diversos punts d'ocupació gavatxa a la vegada.

DE ben poca informació es disposava fins fa poc referent a la situació de Lloret de Mar durant l'ocupació del nostre país per les tropes de Napoleó. Unes bones fonts d'informació haurien estat les actes dels plens de l'Ajuntament, actes que no apareixen durant tot el període de la Guerra del Francès, fet que podem considerar com un indicatiu que Lloret degué estar sotmesa almenys a la jurisdicció de les tropes d'ocupació des de ben aviat.

Pràcticament l'única font de notícies d'aquella època havia estat el relat que fa el rector de Lloret de Mar, Mn. Joaquim Torremilans i Pujolar, en el llibre de l'Obreria de Santa Cristina, sobretot quan es refereix a la salvaguarda de les imatges i relíquies dels sants patrons de la població per tal de protegir-los, com diu Torremilans, "de les correrries dels francesos sitiadors".

De l'escrit del rector esmentat no es pot pas deduir quina fou la situació de Lloret de Mar durant el període de la Guerra del Francès. Es limita a relatar, simplement, que durant el setge de Girona "els francesos feren correrries robant, matant tot quant se los presentava o los feya alguna resistència, profanant aixís mateix lo sagrat dels temples i santuaris". En el text no hi cap afir-

1. DOMÈNECH i MONER, Joan, "El rector de Torremilans i la seva visió de l'època napoleònica". *Quaderns de la Selva* 3. Pàgs. 121-128.

E S T U D I S

mació de l'ocupació temporal o permanent de Lloret de Mar per les tropes franceses. Sembla més aviat, que l'acció dels lloretencs de salvaguardar les imatges i relíquies va ser en prevenció o per por del que pogués succeir, sense, però, poder assegurar que Lloret no sofrís també, almenys en els primers moments, les ràtzies de les tropes franceses, com succeí en altres poblacions properes.

Ara bé, si relacionem la situació creada en altres poblacions de la costa, Blanes, Sant Feliu de Guíxols i Palamós, sembla que hom podria suposar que Lloret de Mar fou també ocupada pels francesos segurament al mateix temps que ho eren les poblacions esmentades. Blanes, segons el seu historiador Josep Mestres i Rovira², fou ocupada primerament el 28 de juny de 1809 i, tot seguit, el 14 d'agost d'aquell mateix any, període que coincideix amb la caiguda de Sant Feliu en poder de l'invasor el dia 21 de juny, i de Palamós, el dia 5 de juliol, com a operacions prèvies al setge de Girona, per tal d'aïllar la capital de qualsevol ajuda que pogués rebre des de la costa.

El 14 de març de 1810 el general francès Verdier dirigeix des de Blanes el setge d'Hostalric; per tant, el quarter general estava situat en la població veïna.

Sortosament, gràcies a la salvaguarda d'una família lloretenca³, existeixen alguns documents que ens donaran alguna llum sobre la situació de Lloret de Mar, així com de les pressions i exigències a què fou sotmesa la vila durant aquest període de la seva història. Es tracta d'una sèrie de comunicacions a les autoritats lloretenques per part de l'administració francesa i de les forces d'ocupació, que es complementaran amb alguna altra informació escadussera procedent d'altres fonts.

La primera comunicació de què es disposa és del batlle del Cantó de Sant Feliu de Guíxols, al qual pertanyia Lloret, Simon Rovira, dirigida a diversos pobles, Castell d'Aro, Llagostera, Tossa i Lloret, de data 15 d'agost de 1810. Diu així:

"Senyors Justícies del marge.

"Lo M. Y. Corregidor de Gerona ab setxa de 8 del que regeix, me avisa que queda nombrat per Yntendent de est Corregiment lo Sr. Rouyer de Lametz. Y que dit Sr. Rouyer li prevé, que mogut del desitg de procurar lo benestar del Pabís que lo anima, y anhelant que tots los negocis, y asuntos que li seran

2. MESTRES i ROVIRA, Josep. *La Vila de Blanes i el seu desenvolupament socio-econòmic. Els segles XVIII, XIX i XX (fins el 1936)*", Pàgs. 85-86.

3. Arxiu familiar d'Àngel Martínez de Iaguardia. (Lloret de Mar).

dirigits, tinguen lo prompte despaitx que ell desitja, y per evitar la precisa lentitut que ocasiona la traducció, no admetrà des del present carta ni petició alguna que no sia en idioma francès, y que no contestarà a document algun de aquest genero en llengua castellana o catalana; lo que me comunica Sa Senyoria per ma intel·ligència o govern.

"Lo que també ho comunico a Vs. al propi fi.

"Déu guardi a Vs. ms. as. Sant Feliu de Guíxols, 15 d'agost de 1810.

"Batlle del Cantó. Simon Rovira."

Una altra circular de data del dia següent de l'anterior dirigida igualment als batlles de les mateixes poblacions diu:

"Srs. Batlles del marge.

"Acompaño ab esta lo avís para que se servesca ferlo publicar y fixar: y advertir a las personas interessadas en ell que dins el termini de un mes presentian a la Junta del Corregiment que està en dita plassa tots los documents y reclamacions relatives a sas respectives pensions y un certificat de haver prestat lo jurament de fidelitat y obediència al Govern de Cataluña, manifestant al mateix temps lo lloc abon intetan fixar son domicili.

"Tot lo que comunico a Vs. en virtut del offici del M. Y. Sr. Corregidor de què cita dit avís y espero que Vs. se serviran donarme avís del recibo y cumpliment.

"Déu guardi a Vs. ms. as. Sant Feliu de Guíxols, 16 d'agost de 1810.

"Batlle del Cantó. Simon Rovira".

Aquests són els dos primers documents, del conjunt que abans s'ha esmentat, que ens donen notícies de dependència de Lloret de la jurisdicció dels invasors francesos, sense que això vulgui dir que aquesta situació no s'hagués iniciat ja abans, encara que sempre amb posterioritat a la data de la segona ocupació de Blanes pels francesos, ja que consta que encara el dia 11 d'agost de 1809 el lloretenc Salvador Surís, jove boter, va presentar a la Justícia i Ajuntament de Lloret, per tal de lliurar-se d'allistament, un miquelet anomenat Segismon Matas, natural de Calella, que es va incorporar a la 2a companyia del 1r batalló de Miquelets de Girona que encara resistia el setge francès⁴.

Al cap de pocs dies de l'última comunicació se'n rep una altra, també procedent de Sant Feliu, relativa a pensions, perquè es posi en coneixement del públic:

4. Arxiu Municipal de Lloret de Mar.

"Avis al Publich.

"Ab ofici del M.Y. Sr. Corregidor de Gerona de 9 del present conseqüent a un decret del Exm. Sr. Macdonald de 5, per lo qual (diu) determina los medis de satisfacer als Pensionistas civils y militars, y als Religiosos de las dos classes, domiciliats dins la Província, les pencions que antes gosaban y se troban privats per rahó de las actuals circumstàncias de la Guerra: se mana al Batlle de aquesta vila comuniquen, (com ho executa) esta disposició als demés de est cantó, prevenint-los las fassan publicar y fixar, y las personas que vulguin disfrutar de la gràcia de est decret que se presentian a los Batlles dels Pobles del Cantó que los donaran las advertèncias que mana dita superioritat.

"Sant Feliu de Guíxols, 20 d'agost de 1810. Simon Rovira".

Fins aquí es tracta de tres disposicions de caràcter normatiu de les que es pot desprendre, com s'ha apuntat abans, que Lloret es trobava sota l'administració francesa. Però en aparent contradicció existeix un document⁵ datat a Canet el 23 d'abril de 1811 que dóna a entendre que durant l'any 1810 Lloret es trobava encara regida per autoritat lleial a la Junta Corregimental o depenent d'ella. Segons l'expressat document Grau Surís, Isidre Pujol i Pujató, Josep Cabañas i Salvador Balmanya regidors que van ser de Lloret durant l'any 1810 es queixen que el Comú va quedar devent als arrendataris de les fleques 250 lliures i escaig, valor del pa que havien subministrat a les tropes espanyoles, una petita quantitat per carn per la mateixa tropa i de l'ordre de 130 a 140 lliures a particulars, pel blat que es recollí per ordre de la Junta Corregimental que es transportà a Arenys.

Els exposants ex-regidors esmentats han fet un repartiment que han cobrat amb ajuda de l'Ajuntament per mitjà de Francesc Conill i Botet, el seu collector.

Els flequers es neguen a pagar l'arrendament de 1811 i també de la carnisseria. Demanen que amb el collectat es pagui el que es deu a través de l'Ajuntament prèvia entrega dels fons que té el collector.

Des d'Arenys, on s'havia refugiat la Junta Corregimental, es dóna la conformitat a la petició dels regidors de 1810.

Per altra banda, dintre d'aquest mateix any de 1810, es troba alguna notícia sobre construccions navals que no van poder ser legalitzades a causa de l'ocupació dels francesos. Es tracta d'una escriptura de certificació de propietat signada el dia 21 de gener de 1818 en la qual Josep Serdà i Seriol, interessat amb 1/6 en la propietat del llaüt de tràfic "Virgen de Gracia" de

5. Ibídem.

12 tones, en nom seu i dels altres parçoners que eren Jaume i Esteve Vilallonga participants també amb 1/6 cada un i Pau Domènech amb els 2/3 restants, fa constar que l'embarcació va ser construïda a la drassana de Lloret de Mar l'any 1810 "sense les llicències degudes a causa de l'ocupació dels enemics d'aquest Principat de Catalunya i no existia a Lloret i a les seves rodalies cap responsable legítim de Marina que donés aquestes llicències"⁶.

La situació és difícil de comprendre si no és admetent una certa tolerància de l'administració d'ocupació, refusant tàcitament d'intervenir en assumptes ordinaris del règim intern de les poblacions i que no afectaven d'una manera directa el seu ordenament general.

Cal també observar com totes les cartes i comunicacions que es reben a Lloret, tant del Cantó de Sant Feliu com les que més endavant es rebran d'altres orígens, vénen signades pel Batlle de les respectives poblacions, que deu actuar en nom i per ordre de l'autoritat francesa d'ocupació.

La documentació que segueix és de l'any 1811, de la lectura de la qual hom podrà copsar les exigències i pressions a què es va veient sotmesa la població de Lloret.

El primer document de data 6 de gener de 1811 dirigit a la "Justícia de la Vila de Lloret" és com segueix:

"Acompaño a Vm. lo ofici o carta de ordre en data de 4 del corrent del Sr. General de la Bisbal, Demoulin.

"Luego de rebut est mon ordre manarà Vm. se me presentian tots los Batlles de son Cantó ab los recibos que tengan de lo pagat de lo últim trimestre al Sr. Comissionat de la Ytendencia Monsieur Aubert, lo que també realitzarà Vm., disposant que se cumplia ab la major vrebetat fentlos responsables de las resultas de son incumpliment y me acusarà recibo. La Bisbal, 4 de gener de 1811. Lo General Doumoulin".

"Se servirà Vm. acusarme recibo por medi del Sr. Batlle de Tossa.

"Déu lo guarde ms. as. Sant Feliu de Guíxols, 6 de gener de 1811. Signat, Matheo Massanet, Sri.

El document següent dirigit "al Bayle y Ayuntamiento" de Lloret, aquesta vegada des de Blanes, és molt més expressiu:

"Este Ayuntamiento ha hecho presente la contestación de Vm. a su Señoria el Sr. Coronel y ha resuelto que Vm. debe presentar a esta villa las ocho cargas de vino tinto del mejor que se halla, y los quatrocientos quintales de leña lo que verificarà inmediatamente, pues que Vm. sea del Cantón de Sant Feliu

6. Arxiu Històric de Protocols de Barcelona. Escrivania de Marina. Notari Josep Raurés. Any 1818, f. 109.

E S T U D I S

deve esser este suministro aquí porque las tropas que se hallan de guarnición a aquella villa son del mismo Regimiento y por consiguiente su Señoría despondrá que en caso que en aquella villa le pidiesen a Vm. suministrar no los harán porque queda destinada esta villa en suministrar lo que se necessita para las tropas que se hallan de guarnición aquí. Por lo que espera este Ayuntamiento que dará Vm. prompto cumplimiento a lo que se pide que del contrario su Señoría tomará las providencias que tenga por conveniente. Dios guarde a Vm. ms. as. Blanes 21 de febrero de 1811".

Com a signatura consta "Los Regidores" i el document va avalat per la firma del coronel Lamarque. Consta demés una postdata que diu:

"Se previene a Vm. que del vino que deven remitir deve haver dos cargas de superior qualidad para la mesa del Estado Mayor".

A través d'aquestes comunicacions sembla que hom pot deduir que Lloret degué estar sotmesa, en alguns períodes, a més d'una dependència, la del cap del seu Cantó, Sant Feliu de Guíxols, i la del Comandant de la plaça de Blanes que, d'acord amb l'últim dels documents, devia estar a començaments de l'any 1811 ocupada per un considerable destacament de tropes franceses, l'Estat Major de les quals exigia el bo i millor de la collita de vi de les vinyes de Lloret.

De ben pocs dies després de l'anterior, del 5 de març, es conserva una nova comunicació, també dirigida des de Blanes "a la Justícia y Ajuntament de Lloret" en els termes següents:

"Su Señoría el sr. Coronel nos ha manat previnguessem a Vm. que respecte que no ha complert en portar las dos carretades diarias de farina per lo pastim que se li avisà ab ofici de primer corrent y havia de dar principi lo dia tres, ha resolt a fer pasar un oficial ab una partida de tropa per fer apromptar buyt carretades de farina y prevenirlo que diariament deuen fer portar dos carretades de farina.

"Ygualment dispondrà dit Sr. Oficial lo cumpliment dels 400 quintars de lleña que faltan 46 quintars.

"Lo dit Sr. Oficial te comissió expresa de S.S. per fer una requisició de 50 quintars de palla en eixa vila per la cavalleria que es troba de guarnició en esta, tot lo que previnch a Vm. per ordre expresa que me ha manat S.S. lo que havia de executar sens excusa alguna.

"Déu lo guarde ms. as. Blanes, 5 de març de 1811. Signat, Joan Burcet, Regidor".

De les comunicacions dirigides a les autoritats de Lloret transcrites fins aquí, vist que s'exigeix al poble de subministrar vitualles per a les tropes destacades a Blanes i a altres pobles, com veurem, sembla que hom podria pensar que no hi havia en la població de Lloret destacament de tropes fran-

ceses i estava el poble només sotmès a l'autoritat militar d'ocupació de les poblacions limítrofes. Més endavant trobarem com també Lloret va haver de suportar el manteniment d'algun destacament de tropa gavatxa.

Les peticions o exigències de subministraments diversos demés de Blanes provenien, com ja s'ha apuntat, d'altres poblacions. Vegem, sinó, la comunicació que el cap del batalló destacat a Vidreres dirigeix a les autoritats de Lloret:

"A Vidreras el 27 de març 1811

"Lebrun chef de Bon. au 3em. régiment d'Infanterie légère, à Monsieur le Regidor de la commune de Lloret.

"Monsieur,

"Je vous previens que d'après les ordres de Monsieur le général Doumoulin votre commune doit fournir et faire conduire a Vidreras tous les cinq jours cinquante bouteilles de bon vin pour le service de la Convalescence.

"J'ai l'honneur de vous saluer. Lebrun.

"P.D. Cette livraison doit commencer aujourd'hui".

Com veiem, les peticions o exigències de les tropes d'ocupació dels pobles veïns eren contínues com si tots volguessin esprémer al màxim la població lloretenca. Vegem-ho, tot seguit, en una carta dirigida, el 2 d'abril d'aquell mateix any de 1811, des de Vidreres a Josep Vilallonga de Lloret:

"Molt Sr. meu. Lo comandant de esta plasa va partir abir a la nit i sen va portar la boteta petita, y digué que la tenia menester, jo no podia pas obligarlo; deixà una empolla espartada, de recibo digué, que lo Comandant de Blanes era un y ella era un altre, ara ha arribat un altre, y demana altre vegada que Vms. aproptin bi, jo no sé en què arribarem, y aixís lo entregaran al donador de la present. S.S.S. Joan Mazo".

En aquesta carta de Joan Mazo de Vidreres a Josep Vilallonga de Lloret hom hi llegeix una frase ben expressiva. "jo no sé en què arribarem". La podem interpretar com que les autoritats civils de les nostres poblacions actuaven forçades per les exigències dels ocupants i també, sens dubte, per evitar mals majors.

De finals de l'any 1811, concretament del dia 11 de desembre, es tenen notícies que la pollacra "San Francisco de Paula", del capità Agustí Conill i Sala es trobava fondejada a la badia de Lloret, segons un document datat el 2 de gener de l'any següent pel qual es restifica la mort, ofegat, del segon pilot de la nau, en Francesc Surís⁷. Aquesta pollacra sortiria per la tardor de 1812 del port lliure de Vilanova, carregada principalment de vi, vers Montevideo i Río de Janeiro⁸.

7. Arxiu Històric Comarcal de Santa Coloma de Farners. Notaria de Lloret. Narcís Rodés. Any 1812, f. 9.

8. Arxiu familiar d'Agustí M. Vilà i Galí (Lloret de Mar).

E S T U D I S

A començaments de 1812 continuen les demandes des del destacament de Blanes:

"Lo Sr. Coronel Lamarque, Comandant del Cantó d'Hostalrich nos ha manat que sens perdre un instant deu concloure la construcció del pont del Riu Tordera; en sa conseqüència prevenim a Vms. que per demà a migdia tinguen apromtat en esta vila tot quant sels te demanat ab ofici de fecha del dia de avuy fent Vms. responsables de las resultas en falta de compliment; de que se servirà contestarnos per lo Portador. Déu garde a Vms. ms. as. Blanes, 28 de març de 1812. Bruno Gelabert, Regidor".

Finalment la paciència dels lloretencs degué arribar al seu límit com es pot deduir de la comunicació que, en data de 15 de maig de 1812, dirigeixen al prefecte de Girona:

"A Monsieur le préfet de Girona.

"Les chargés d'affaires de la Commune de Lloret soussignés ont l'honneur de vous exposer: qu'ayant été requis par le Maire de Blanes pour servir des Bagages au parque d'Ostalrich où ils ont deux voitures de boeufs depuis le commencement du mois d'avril dernier, sans avoir jamais pu les en sortir, à moins de les faire remplacer par d'autres; la dite Commune de Lloret est du Canton de Sant Feliu, où elle paye tous les maux et charges, par conséquent elle ne peut concourir à faire le Service du canton d'Ostalrich.

"Ils vous observent encore qu'ils ont dans la même Commune de Lloret une partie de troupes françaises à qui ils donnent tout ce qui est nécessaire; malgré tout le Maire de Blanes les oblige aussi à porter du Bois et du Fourrage pour les troupes qui se trouvent dans sa Commune de manière que la Commune de Lloret doit faire deux service à la fois.

"D'après cet exposé les suppliants osent esperer que vous ordonnerez au Maire de Blanes de renvoyer les deux voitures detenues au parque d'Ostalrich sans être remplacées par le suppliants; et que vous lui ordonnerez aussi de ne faire pas les concourir à porter du Bois et du Fourrage pour les troupes de Blanes, attendu qu'ils fournissent le nécessaire aux troupes qui sont cantonnée dans leur Commune; faveur qu'il attendent de votre justice. Girone, 15 mai 1812.

"Juan Cosí (?). Per Isidro Pujol firmo jo Francisco Esqueu".

A través d'aquesta carta hom pot constatar que Lloret també, almenys durant algunes temporades, hagué de suportar la presència de tropes franceses.

Al marge de la carta anterior apareixen les anotacions següents:

"Gironne le 15 mai 1812.

"La Commune de Lloret étant comprise dans le Canton de Sant Feliu de Guixols, ne doit recevoir des requisitions que dans ce Canton.

"En consequence le Maire de Blanes ni celui d'Hostalrich n'ont pourtant le droit de donner des ordres a la Commune de Lloret. Le Préfet du Ter. Chevalier de Roujoux".

La resposta de l'alcalde d'Hostalric no es va fer esperar:

"Le soussigné n'a pas commandé à la Commune de Lloret de fournir les deux voitures; au contraire il lui a remis une de deux qu'il a trouvé ici à son arrivée: En consequence peut la dite Commune s'adresser à Mr. Magued Commissionnaire des Guerres, qui doit répondre des Ordres qu'il a donné. Hostalrich, le 17 mai 1812. Le Maire, Font y Saurí".

Tot seguit consta una nova comunicació del prefecte del Ter:

"Gironne le 22 may 1812.

"Le Canton d'Hostalrich fournira aux requisitions relatives aux bagages conformément à mon arrêté du 15 dernier sans que le Maire de ce Canton puisse ordonner à la Commune de Lloret qui fait partie de celui de Sant Feliu. Le Prefet du Ter, Chevalier de l'Empire. Roujoux".

Sembla que la protesta dels lloretencs no va tenir pas massa ressò pel que feia als subministraments ordenats des de Blanes ja que, mentre es tramitava la petició de Lloret, Blanes insistia en les seves exigències. Ens ho demostra la comunicació dels regidors de Blanes a les Justícies i Ajuntament de Lloret de data 21 de maig d'aquell any de 1812:

"De ordre del Sr. Comandant de la Plassa prevenim a Vms. que si luego de rebuda la present no aportan a esta Vila lo farratge taxat a Vms. corresponent a est dia, y lo número de quintars se troban Vms. atrassats dels dies anteriors los enviarà inmediatamente la forza militar per ferlos ho cumplir; lo que comunicam a Vms. per sa intelligència y cumpliment. Déu guarde a Vms. ms. as. Blanes 21 de maig de 1812. Los Regidors".

Aquesta comunicació va acompanyada d'una nota marginal que diu:

"Approuvé par le Commandant de la place". [Firma il·legible].

Lloret de Mar continua rebent durant la resta de l'any 1812 i també durant bona part de 1813 alguns altres escrits relatius a assumptes diversos: comunicacions perquè es paguin tributs, petició dels motius pels quals alguns propietaris han abandonat les seves terres, autorització de ball de Carnaval, sense màscara, per tal de recaptar fons pels hospitals militars, estat en què es troben les esglésies i els capellans, etc.

El que tracta de l'estat d'esglésies i capellans és com segueix:

"Gerona, 13 de Mayo de 1812.

"El Sr. Bayle del Cantón de Sant Feliu de Guíxols luego de recibo esta se servirá V. enviarme un estado de las Yglesias que existen en las Comunes de eso Canton indicando en él las que no pueden ser reparadas; las que tienen recomposición, y en fin las que no tienen Párroco pues deseo probaerles de

ellos. Otra disposición que merece la más pronta y más precisa atención; es la suerte de los Párrocos. El Gobierno quiere procurarles una existencia honorable y correspondiente a sus funciones. Ruego pues a V. me dirige documentos exsactos sobre las necesidades de los Cures de ese Cantón.

"Espero su respuesta dentro del término de ocho dias. Dios guarde a V. ms. as. El Cavallero Perfecto del Departamiento del Ter. Chevalier de Roujoux".

La pressió dels invasors sobre el poble de Lloret havia de fer-se palesa fins l'últim moment de l'ocupació ja que en data de 10 de febrer de 1814 encara es rep la comunicació següent:

"Llagostera 10 de febrer de 1814.

"Al Sr. Batlle de Lloret.

"Sr. Batlle. De ordre del Exm. Sr. General Nogués, Comandant de las tropas de Llagostera y Cassà, apromterà Vm. en esta de Llagostera disapta proper dia 12 corrent a les deu del matí, mil porrons de bi, 12 quarteres de sibada y en falta de esta 12 de Blat de Moro y sis Bagatges de Càrrega tot a la disposició del dit Exm. Sr. y en falta de incumpliment sufrirà Vm. un càstich rigorós y se li embiarà un destacament de tropas a ferli execució militar. Déu lo guarde ms. as. Risech batlle".

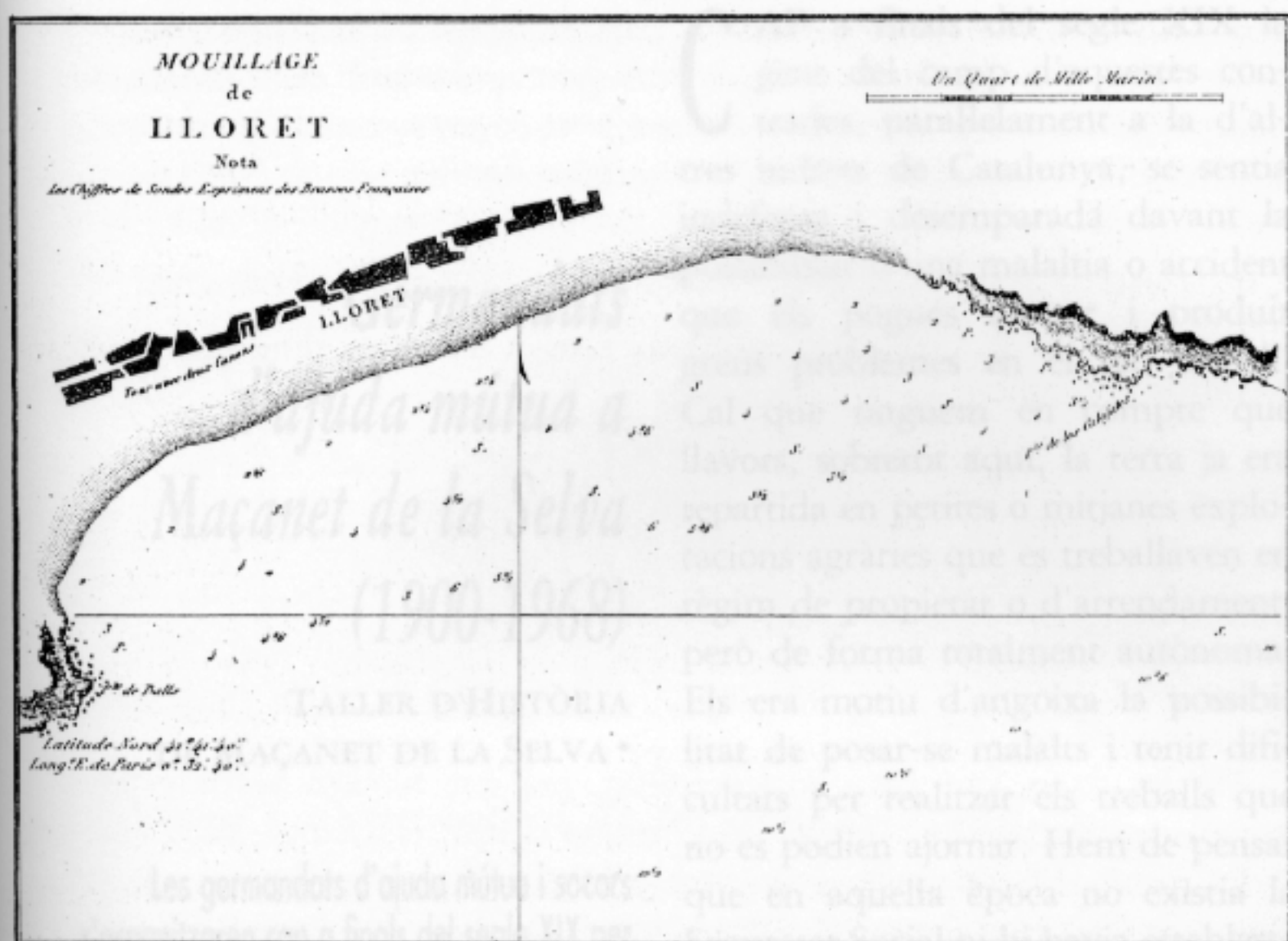
La carta anterior va avalada amb la signatura del general Nogués.

En resum, Lloret no degué ser pas pels francesos un lloc d'un valor estratègic considerable, com fou Blanes, quarter, com hem vist, del general Verdier durant el setge d'Hostalric, ni com foren Sant Feliu i Palamós, punts des d'on els corsaris catalans hostilitzaven els francesos i des d'on Girona podia rebre ajuda.

Lloret certament degué suportar, almenys durant un cert període, alguna tropa d'ocupació, si bé tot fa pensar que degué ser poc nombrosa i tal vegada la població en alguns moments es podria haver vist lliure d'ocupants.

D'altra banda, cal assenyalar la gran activitat del port de Lloret durant els anys 1812 i 1813, en què consta que es van atorgar, respectivament, almenys 94 i 125 patents de sanitat per altres tants viatges de vaixells que recalaren en el port de la població, una gran part dels quals amb destinació de ports lliures de l'ocupació francesa, com Maó, Mallorca, Malta, Vilanova i Cadis⁹.

9. VILÀ i GALÍ, Agustí Ma. "La marina mercant de Lloret. Segles XVII i XIX". *En premsa*.

La badia de Lloret segons un recull de plànols de ports i rades editat per Je. Maistre, Hydrographe Editeur. Marsella, 1849. El traçat de la part urbana és totalment imaginari si bé no hi manca la situació de la torre de defensa. Possiblement es tracta d'un plànol de data anterior al de l'edició del recull.

Lloret de Mar l'any 1773.